

ουσι τὴν συνέχουσαν τὸ ἐρίπιον ἰμάσθην, ὅπως συντριβῆς κρημιζόμενος, ἄλλοι ἀποσπῶσι τὰ πέταλα τοῦ ἵππου καὶ σοὶ κλέπτουσι τὴν μάστιγα· ὀλιγώτερον πάντων τούτων προδοτικὸς εἶναι ὁ ἐρχόμενος ἐναντίον σου, ὅπως σὲ πιστολίση κατὰ στήθος.

» Ἐχεις ἀρκετὴν ἀξίαν, ἀγαπητόν μοι τέκνον, καὶ θὰ γνωρίσης ἐντὸς ὀλίγου τὴν φρικώδη καὶ ἀδιάσκοπον πάλιν, εἰς ἣν οἱ μέτριοι τὴν ἀξίαν ἀναγκάζουσι νὰ κατέρχηται πάντα ἔξοχον ἄνδρα. Ἄν ποτε ἀπολέσης εἰς τὸ χαρτοπαίγιον εἰκοσιπέντε εἰκοσάφραγκα, τὴν ἐπαύριον θὰ κατηγορήθῃς ὡς χαρτοπαίκτης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν φίλων σου θὰ διαβεβαιώσιν ὅτι σὲ εἶδον χάνοντα εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων. Ἄν ποτε ὑποφέρῃς ἀπὸ πονοκέφαλον, θὰ διαδώσῃσιν ὅτι παρεφρόνησας. Ἄν ἦσαι ζωηρὸς θὰ χαρακτηρισθῇς ὡς ἀκοινώνητος. Ἄν, ὅπως ἀντιστῆς κατὰ τοῦ ὄχλου τῶν νάνων, συγκεντρώσῃς ἐν σεαυτῷ μεγάλην δύναμιν πνευματικῆς ἐνεργείας, οἱ ἄριστοι τῶν φίλων σου θ' ἀναβοήσωσιν ὅτι ἔχεις κατὰ νοῦν ἢ ἀποροφήσῃς τὰ πάντα, ὅτι ἔχεις τὴν ἀξίωσιν πάντων νὰ κυριαρχήσῃς καὶ νὰ τυραννήσῃς. Ἐνὶ λόγῳ τὰ πλεονεκτήματά σου θὰ παριστῶνται ὡς ἐλλείψεις, αἱ ἐλλείψεις ὡς ἐλαττώματα, καὶ αἱ ἀρεταὶ σου ὡς ἐγκλήματα.»

Ἡ ἔκτακτος χειρουργικὴ δεξιότης τοῦ Δυπουτρὲν ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μέρος εἰς τὴν ἀπάθειαν καὶ ἀναισθησίαν αὐτοῦ. Ἄν ταῦτα εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους θεωροῦνται ὡς ἐλαττώματα, καταλογίζονται ὅμως μεταξὺ τῶν πρωτίστων προσόντων τῶν χειρουργῶν. Ὁ ἀληθὴς χειρουργὸς δεόν νὰ κέκτηται δύναμιν ψυχῆς ἰκανὴν, ὥστε νὰ μὴ συγκινηθῆται πρὸ τοῦ χρομένου αἵματος καὶ τῆς ὀδύνης καὶ τῶν στόνων τῶν πασχόντων.

Περὶ τοῦ Δυπουτρὲν ὡς ἐπιστήμονος καὶ καθηγητοῦ εἰς τῶν βιογράφων του λέγει τὰκόλυθα· «Ἀνεγίνωσκεν ὀλίγον, ἔγραφε κακῶς, ἀλλ' ἐδίδασκεν ἀδιακόπως. Καὶ ὀλίγους μὲν νεωτερισμοὺς εἰσήγαγε, καὶ τούτους ἐποουσιώδεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντὶ νάκολουθῆ τὴν κεχαραγμένην ὁδὸν ἐνησμενίζετο νέους δημιουργῶν κανόνας καὶ μεθόδους, ἠπλοποίησε καὶ ἐτροποποίησε τὰς πλείστας σχεδὸν τῶν χειρουργικῶν ἐγχειρίσεων.»

Τὸ ἄπορον καὶ ἐγκαταλελειμμένον παιδίον, τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐνὸς χωρίου ὑπὸ διαβατῶν περισυναχθὲν, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τὴν 8 Φεβρουαρίου 1835, εἰς ἡλικίαν 57 ἐτῶν, ἐν μεγάλῃ ὀδύρῃ καὶ τιμαῖς. Ἡ περιουσία, ἣν μετὰ θανάτου κατέλειπεν, ἀνῆρχετο εἰς ἐννέα ἑκατομμύρια.

**

Ὁ γαμβρὸς τοῦ Φωκίωτος Χαρικλῆς καταδικασμένος δι' ἀθέμιτόν τινα πρᾶξιν, ἐζήτησε

τὴν προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ πενθεροῦ του Φωκίωτος. Ἄλλ' ὁ δίκαιος οὗτος ἄνθρωπος ἀπεποιήθη τὴν σύμπραξιν αὐτοῦ, εἰπὼν· «Ἐγὼ, παιδί μου Χαρίκλειε, σὲ ἔκαμα γαμβρὸν ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ ἐν τῷ κοινωνικῷ τῆς ἀνθρωπότητος βίῳ, δὲν ὑπάρχει ἰδέα γόνιμος ἢ μὴ προαχθεῖσα ἐκ τοῦ ἔθνους τοῦ ἐλληνικοῦ. Ἐνταυτῷ ὅμως ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ ἰδέαι, ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ ἀρχαί, αἴτινες προκύψασαι εἰς μέσον διὰ τῆς ἐλληνικῆς εὐφυίας, κατέστησαν εὐτυχῆ τοσαῦτα ἄλλα ἔθνη, σπανίως κατωρθῶθη νὰ γίνωσι πρᾶγμα παρ' ἡμῖν. Διατί ἄρα γε τοῦτο; Διατί δὲν ἠδυνήθημεν ποτὲ νὰ καταστήσωμεν ἐπὶ μακρὸν ὀπωσοῦν χρόνον χρήσιμον καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀνεξάντλητον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ ἔθνους περιουσίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἄχρι τοῦδε ὀφελήθη ὅλος ὁ ἄλλος πεπολιτισμένος κόσμος παρεκτὸς ἡμῶν; Μήπως διότι παρ' ἡμῖν ἡ διανοητικὴ δύναμις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσχυροτέρα τῆς ἠθικῆς; Μήπως διότι μὴ ἔχοντες τὴν συνειδήσιν τῆς ἀνισότητος ταύτης, δὲν ἐνησχολήθημεν ποτὲ προσηκόντως νὰ φέρωμεν εἰς ἰσορροπίαν τὰς δύο ταύτας δυνάμεις; Λάβωμεν ἐκ τῶν πολλῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἱστορίας ἡμῶν ἄνδρας δύο, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐκπροσωπεῖ μᾶλλον ἄνθρωπος ἄλλου τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν, ὁ δ' ἕτερος τὸν μεσαιωνικόν. Ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Φώτιος ὑπερμαχῆσαν ἀμφοτέρω ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους· ἀμφοτέρω ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μεγαλοφυεῖς· οὐδέτερος εἶχε δυστυχῶς ἀποχρῶσαν τὴν ἠθικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν κυριωτάτην τοῦ δημοσίου ἀνδρὸς ἀρετὴν. Καὶ οἱ μὲν κατ' ἰδίαν ἄνθρωποι, εἰ καὶ ἀποστερημένοι αὐτῆς δύνανται ἐνίοτε νὰ μεγαλοουργήσωσι καὶ νὰ κλεισθῶσιν· ἀλλὰ τὰ ἔθνη τὰ παραδίδοντα τὴν τύχην αὐτῶν εἰς ἄνδρας μὴ ἔχοντας τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, δύνανται ἄρα γε νὰ συντηρηθῶσι καὶ νὰ εὐδαιμονήσωσι; Ζήτημα καίριον διὰ τὸ ἐνεστὸς καὶ τὸ μέλλον ἡμῶν· ζήτημα τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ λυθῆ ὀρθῶς εἰμὴ ἐὰν ἀποφασίσωμεν ἐπὶ τέλους, μεγάλοι καὶ μικροὶ, ἄρχοντες καὶ λαὸς, νὰ μελετήσωμεν ἄνευ ἐθνικῶν προλήψεων τὴν πάτριον ἱστορίαν ἵνα διδασθῶμεν ἐξ αὐτῆς οὐ μόνον τὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν, τὰ ἀπαραιτήτου δεόμενα ἐπανορθώσεως. (Κ. Παπαρρηγόπουλος).

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου διαβιβασθειῶν ἐπιστολῶν κατὰ τὸ ἔτος 1876 ἐν Ἀγγλίᾳ ἦν 4,100,000,000, ἐν Γερμανίᾳ 643,000,000 καὶ ἐν Γαλλίᾳ 366,000,000.